

position, der skal styrkes, så de får mulighed for at være med i udviklingen.

Som følge af Nairobi-konferencen gjorde vi jo det i Danmark, at vi nedsatte et internationalt ligestillingsudvalg, og jeg synes, der er god grund til at sige her i denne debat, at det har været en god ting, at man har kunnet koordinere den danske indsats internationalt, for det er forskellige, der kommer i de forskellige fora, men i det internationale ligestillingsudvalg har det været muligt at koordinere, så man ikke altid skulle begynde forfra i debatten. Det tror jeg har været en fordel, og det mener jeg vi skal fortsætte med.

En af de gode ting, der er kommet ud af det, er vores fokus på, at vores internationale bistand i høj grad retter sig imod kvindernes problemer. Vi har set, hvordan særlige projekter for kvinder har fremmet udviklingen. Vi har blandet os i forskellige landes forhold, når det f.eks. gælder juridiske rettigheder, med tanke på at uddanne kvindelige barfodsjurister i Uganda, som kan fortælle, hvordan de reelle rettigheder i virkeligheden er.

Man kunne selvfølgelig sige: Blander vi os ikke for meget? Kan vi tillade os at komme med vore normer?

Men det er jo heller ikke det, vi skal. Vi skal hjælpe og understøtte, men det er ikke vores kamp. Det er deres kamp, vi understøtter, og det er også derfor, det er vigtigt, at det er dem, som bestemmer, hvordan kampen skal foregå.

Derfor er det også vigtigt for os, at samspillet med NGO'erne på sådan en konference kommer til at foregå sådan, at der virkelig bliver et samspil, og derfor kan vi kun beklage den flytning af forum, der er foregået.

Men det er også vigtigt, at vi – netop for at understrege, at det ikke er vores normer, vi skal overføre – gør os klart, at nok er Danmark på nogle måder et mønsterland, men vi er også et land, der har mange problemer.

Statsministeren nævnte, at det var vældig godt, at vi havde en meget høj erhvervsfrekvens. Det er ikke sikkert, at alle verdens kvinder synes, at det er noget at stræbe efter. Vi har mange skilsmisser, vi har børn, som bliver passet af andre, vi har mere og mere betalt os fra det, man kunne kalde menneskelig omsorg, så der er nok nogle i ulandene, som ville synes, at det ikke lige akkurat var vores model, de ville have.

Men det er vigtigt, at vi støtter hinanden og fortsætter arbejdet med at opbygge netværk

internationalt. Og som vi kan se af de mange skarpe parenteser: Den kamp er ikke en, der bliver vundet lige med det samme.

Pernille Sams (KF):

Det er tankevækkende at stå her i Danmark og skulle deltage i verdenskvindekonferencen i Beijing.

På stort set alle områder er vi et privilegeret folkefærd – kvinder såvel som mænd – et lille fredeligt hjørne af verden med uddannelse til alle, hvor krige og sult kun er noget, vi kender fra fjernsynet, hvor sygdomme bekæmpes effektivt, og hvor vi generelt har fået opbygget et samfund med stor gensidig respekt kønnene imellem.

Der er undtagelser, men set i verdenssammenhæng er vore hjemlige problemer små.

Virkeligheden ser meget anderledes ud andre steder i verden, og det er først og fremmest denne virkelighed, der vil blive helt central ved verdenskvindekonferencen i september. Vi må konstatere, at materialet til konferencen endnu ikke foreligger, og det er naturligvis beklageligt og et alvorligt handicap ved en forespørgsel som den i dag, som var tænkt som en konkret optakt til konferencen.

Vi kender imidlertid en lang række af problemerne. De har desværre ikke ændret sig meget fra tidligere.

Der skal sættes både store og realistiske mål for forandringer og forbedringer i vilkårene for verdens kvinder. Der skal holdningsændringer til. Det er ikke en nem og hurtig proces, men det er en nødvendighed. Det er fundamentale rettigheder og overordnede aspekter, der bør arbejdes med i Beijing i september med særlig vægt på, hvordan de gennemføres i praksis, både fordi andet strider imod vores menneskesyn og de internationalt anerkendte menneskerettigheder, og fordi en forbedring af kvindernes vilkår er grundlaget for fredelig sameksistens og en afbalanceret udvikling i de enkelte lande.

Der er i de seneste mange år vedtaget mange internationale erklæringer om at bekæmpe diskrimination af kvinder, vold mod kvinder m.m., men man må konstatere, at langt de fleste lande ikke lever op til det, de selv skriver under på. Alligevel må de internationale konferencer siges at have en berettigelse, for de er dog til stadighed med til at øge presset og synligheden af og bevidstheden om problemerne.